

Облуда. Книга 2

КУПИТИ

Вітаємо в Облудних Соснах, населення - 461 мешканець. Розташоване між живописними, мов на листівках, гір, це ідилічне містечко - сучасна версія Едему, от тільки навколо оплутана колючою проволокою загорожа під високим напругою, снайпери чередують 24 години на добу і 7 днів на тиждень, а безперервний нагляд фіксує кожне слово або жест. Ніхто з мешканців міста не знає, як опинився тут. За них вирішують, де працювати, як жити і з ким одружуватися. Дехто вірить, що живе після смерті. Деякі прийшли до висновку, що стали примусовими учасниками незрозумілого експерименту. Усі потай мріють про втечу, але на тих кількох, хто наслідуються спробувати це зробити, чатує моторшна несподіванка.

Ітан Берк побачивши світ за загородою. Він – шериф, один із небагатьох, кому відома правда: Облудні Сосні – не просто місто. І життя по той бік загорожі, - кошмар, який годі уявити.

Увінчана колючим дротом загорожа під високою напругою оточує містечко Облудні Сосни, яке до того ж перебуває під снайперським наглядом 24 години на добу, 7 днів на тиждень. Кожен із 461 резидента опинився тут після жахливого нещасного випадку. У всіх будинках і офісах приховані камери. За жителів вирішують, де їм працювати, де жити, з ким одружуватися. Дехто вірить, що помер і що це — потойбічне життя. Деякі думають, боцімто їх тримають в експериментальній в'язниці. Усі потай мріють про втечу, але тих, хто наслідюється спробувати втекти, очікує моторошна несподіванка. Ітан Берк побачив світ за межами міста. Він — шериф, один із небагатьох, кому відома правда: Облудні Сосни — не просто місто. І життя по той бік загорожі — світ кошмару, який навіть важко уявити.

*Розум — це місце саме у собі, він може зробити з пекла рай,
а з раю - пекло.*

Джон Мільтон «Втрачений рай»

Чи не ліпше, перш ніж стіну будувати, все збагнути — що буду я, кому й від кого?

Роберт Фрост «Полагодження стіни»

Якщо ви подивитеся на природу, то виявите, що там, де ви схильні бачити припинення життєдіяльності, насправді безсмертя.

Марк Рот, доктор наук (цитолог)

Вчора — це історія.

Завтра — це загадка.

Сьогодні — це дар.

Ось чому теперішній час зветься «презент».

Працой наполегливо, будь щасливий і насолоджуйся життям у
Облудних Соснах!

*— Оголошення для всіх жителів Облудних Сосен (має бути
розклеєне в кожному будинку та офісі)*

РОЗДІЛ 1

Мастін уже добру годину спостерігав за істотою крізь оптичний приціл «Шмідт енд Бендер». Вона пододала гірський льодовик на світанку, зупиняючись, коли перші промені сонця били по її прозорій шкірі. Її спуск вниз полем валунів був повільний та обачний, час від часу вона завмирала, обнюхуючи останки своїх родичів. Родичів, який Мастін убив.

Снайпер потягнувся до оптичного прицілу, скоригував паралакс і знову сфокусувався. Умови були ідеальними: гарна видимість, помірна температура, безвітря. Хрест візирної сітки був встановлений на 25-кратне збільшення, і примарний силует істоти вималювався на сірому тлі потрісканого каменя. Із дистанції 1,5 милі її голова була не більшою за піщинку.

Якщо він не вистрілить зараз, доведеться наново прицілюватися. І може статися так, що на той час, коли він знову буде готовий зробити постріл, істота зникне з його поля зору. Це був би не кінець світу. На півмилі нижче по каньйону все ще встановлена загорожа під високою напругою. А от якщо істоті вдасться піднятися на гірські виступи, що підносяться над колючим дротом, — то вже проблема. Тоді довелось б доповісти про це по рації. Прикликати команду. Зайва робота. Зайвий час. Усі сили було б покладено на те, щоб не дати істоті потрапити в місто. І його майже точно очікував би прочухан від Пілчера.

Мастін зробив довгий глибокий вдих.

Легені розширилися.

Глибокий видих.

Легені стислися.

Стали пустими.

Діафрагма розслабилася.

Він дорахував до трьох і спустив курок.

Британський «Супер-магнум» сильно вдарив його в плече, хоч супресор і пом'якшив віддачу. Оговтавшись від віддачі, снайпер знайшов

свою мішень через оптичний приціл: вона все ще сиділа навпочіпки на пласкому валуні на дні каньйону.

Чорт.

Він промазав.

Постріл був із більшої відстані, ніж зазвичай, і багато іншого теж зіграло свою роль, навіть попри ідеальні умови. Атмосферний тиск. Вологість. Щільність повітря. Температура ствола. Навіть ефект Коріоліса — обертання Землі. Він гадав, що врахував усе, коли прицілювався, проте...

Голова істоти зникла в рожевому тумані.

Він посміхнувся.

Кулі 338-го калібру з «Супер-магнум» знадобилося чотири секунди, щоб поцілити в мішень.

Влучний постріл.

Мастін сів, потім насилу звівся на ноги.

Витягнув руки над головою.

Була середина ранку. Небо сталевоблакитне, і не видно жодної хмаринки. Його засідка була влаштована на тридцятифутовій вартовій вежі, спорудженій на скелястій вершині гори, набагато вище за рівень лісу. Зі своєї відкритої платформи він бачив панораму гірських піків навколо, каньйон, ліс і містечко Облудні Сосни. Останнє з висоти чотирьохсот футів здавалося сіткою перехрещених вулиць посеред захищеної долини.

У рації затріщало.

Він відповів:

— Це Мастін, прийом.

— У зоні 4 щойно був удар об загорожу, прийом.

— Лишайтеся на зв'язку.

Зона 4 охоплювала сосновий ліс на південній межі міста. Він взяв гвинтівку і спрямував погляд крізь приціл під покров дерев, обстеживши десь із чверть милі загорожі. Спершу завважив дим — він клубочився над пропаленою шкурою тварини.

— Бачу його, — доповів Мастін. — Це всього лише олень, прийом.

— Зрозумів.

Мастін повернув гвинтівку на північ, наводячи оптичний приціл на місто.

З'явилися будинки — пофарбовані «вікторіанці» з ідеальними квадратами яскраво-зеленої трави перед ними. Білі зубчасті парканчики. Він узяв на приціл парк, де жінка розхитувала двох дітей на гойдалці. Маленька дівчинка кулею з'їхала з блискучої дитячої гірки.

Він пробіг очима шкільне подвір'я.

Шпиталь.

Громадські сади.

Мейн-стріт.

Притамував такий знайомий напад заздрощів.

Жителі міста.

Вони перебували у забутті. Всі вони. В такому блаженному забутті.

Він не ненавидів їх. Не хотів жити, як вони. Він уже давно змирився із власною роллю захисника. Вартового. Його домівкою була стерильна кімната без вікон всередині гори, і він звик до цього настільки, наскільки це взагалі можливо. Та це не означало, що цього чудового ранку, дивлячись униз на те, що було в буквальному сенсі останнім раєм на землі, він не відчув уколу ностальгії. Туги за тим, що колись було.

За тим, чого ніколи більше не буде.

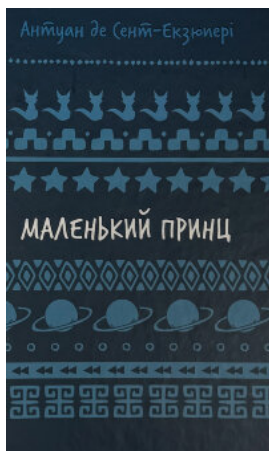
Оглядаючи вулицю, Мастін прикипів очима до чоловіка, що швидко простував тротуаром. На ньому була сорочка кольору хакі, коричневі штани, чорний стетсонівський ковбойський капелюх.

Від латунної зірки, приколотої до лацкана, відбивалися сонячні зайчики.

Чоловік завернув за ріг, і хрест візирної сітки впав йому на спину.

— Доброго ранку, шерифе Берк, — пробурмотів Мастін. — Відчуваєте свербіж між лопатками?

Рекомендована література



[Маленький принц](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ